

Én éktelenkedem a tájban,
fura rózsaszín folt, vagy inkább pink.
Mondd, kedves Miskinem, lesz elég
ágyéktakaró szőlőlapink?

Én éktelenkedem a tájban,
melaninnal átítatott levél,
gyomorfekély és gerincferdülés.
Lelkem ifúsága, hová levél?

Én éktelenkedem a tájban,
kiöregedett garabonciás,
nem megkeseredett, csak unott,
nem mizantróp, csak undok, hepciás.

Én éktelenkedem a tájban,
falcsnak tűnő, ünneprontó ének,
melyet kánonban kornyikálnak
az énekből kicsírázott ének.

Én éktelenkedem a tájban,
maszkbelsőbe ragadt arcdarab,
koponyám a börtön, agyam is
a cella része, én meg bamba rab.

Én éktelenkedem a tájban,
a megváltó: herr Botond Fischer,
ki ezen a rohadt tájon kívül
mindent és mindenkit elvisel.